

[YAZARLAR ANASAYFA](#)
[YAZARLAR ARŞİV](#)

Ayşe ARMAN
 aarman@hurriyet.com.tr
 8 Ocak 2012

YAZARLAR

Doğan HIZLAN
 Lucien Arkas ile Arkas Sanat Merkezi'nde sergiyi konuştuk

Ertuğrul ÖZKÖK
 Yahu bu insanlar niye kaçmıyor

Mehmet Y. YILMAZ
 Bu savunma artık komik kaçıyor

Sedat Ergin
 Avrupa Konseyi özel yetkili mahkemelere karşı

Taha AKYOL
 Özur mü dileyim?

Yalçın DOĞAN
 Kim derdi ki, darbe lideri avukat arayacak

Yılmaz ÖZDİL
 Teflon millet

Vahap MUNYAR
 Büyüyen Türkiye'yi övdü, daha fazla somon satmak için mutfakta şov yaptı

Yalçın BAYER
 Christian Ude'yi tanımak

Latif DEMİRCİ
 Latif Demirci

Şükrü KIZILOĞLU
 Bir annesinin kızlık soyadı eksik

Ayşe ARMAN
 Oh be nihayet dün gece huzur içinde uyudum

Ege CANSEN
 İslam kapitalist mi sosyalist mi?

Mehmet Ali BİRAND
 Türkiye kendine zarar veriyor...

Rauf TAMER
 Kaç türlü ayıp

Ertuğrul ÖZKÖK
 Kadın, iktidarı yatakta mı arar

Ahmet HAKAN
 Fragmanından film eleştirisi FETİH 1453

Gila BENMAYOR
 Yönetim kurulları şenleniyor

Prof. Dr. Osman MÜFTÜOĞLU
 Belki de detoks molanız geldi

Ayşe ARMAN
 Baba, sen davanın bedelini bize ödettin

Uğur CEBECİ
 Uçuyorsunuz ama haklarınızı biliyor musunuz

Banu TUNA
 Haftalık

Yorgo KIRBAKİ
 Beyoğlu'nda Noel şarkıları

Tolga TANIŞ
 Bir yivcinin manifestosu

Nuran ÇAKMAKÇI
 YÖK'te asil değişim Şubat'ta

Civan ER
 Fındıksı poğaçça

Kanat ATKAYA
 Florya adaleti

Baba, sen davanın bedelini bize ödettin

Elimde bir kitap var, kapağında 'Bir Odadan Bir Odaya' yazıyor.

Doğan Kitap'tan çıktı.

Yazarı, herkesin bildiği biri değil.

Elif Güney Pütün.

Yılmaz Güney'in kızı.

Pardon, bilinmeyen kızı.

En azından ben bilmiyordum.

Çok fazla insanın da bildiğini zannetmiyorum.

Eski eşler Nebahat Çehre'yle Fatoş Güney'i biliyoruz, bir de yakışıklı bir oğlan var Yılmaz Güney, ortalıkta fazla görünmeyen. Ama Elif Güney Pütün benim için yeni bir keşif.

O yüzden ilgiliyim.

Ama itiraf edeyim, kitap hakkındaki beklentim çok yüksek değil.

Bütün büyük adamların, kamusal figürlerin çocukları, "Onun çocuğu olmak şöyle muhteşem bir şeydi!" diye kitaplar yazıyorlar, hayattan süzdüklerini aktarıyorlar.

Ama nedence sıradan şeyler anlatıyorlar.

"Bu da öyle bir şeydir" diye bakıyorum.

Sakinim.

Ve ilk cümleyi okuyorum...

ARTIK KENDİM OLMAK İSTİYORUM

Aman Allah'ım!

Son cümleye geldim.

Ağlaya ağlaya...

Böğüre böğüre...

171 sayfalık kitap, cırt diye bitiyor, bir havuz gibi kitabın içine düşüyorsun.

Küçük bir kız çocuğunun dilinden yazılmış, kendini kapıyorsun, kah o kız çocuğu sen oluyorsun, kah o hikâye senin hikâyen.

Babasıyla meselesi olan herkesin okuması gerekiyor.

Ve tabii Yılmaz Güney hayranları için.

Kitapta anlatılan çok çok çarpıcı bir hayat.

Dava için feda edilmiş hayatlar...

Kendi geçmişiyi hesaplaşan, yüzleşen sekiz yaşındaki bir kız çocuğu karşımızdaki.

O kadar yalın ve düz anlatıyor ki...

Ama sessiz ve derinden bağırıyor, haykırıyor.

"Ben de varım" diyor, "Bunları bunları yaşadım. Artık kendime ait bir hayat istiyorum. Birinin kızı olmak değil, kendim olmak istiyorum..."

Elif Pütün Güney, tüm eğitimini Fransa'da almış bir pedagoğ. 20 yıldır otistik çocuklarla ilgileniyor. Aynı zamanda aile terapisti. Bu kitabı da Fransızca yazmış.

'Anadil'i onun 'acı dil'i olmuş, bir gün fark etmiş ki çocuklarına Türkçe kızıyor, Türkçe bağırıyor, onun dışında hep Fransızca. Kendini konuşurken Türkçe ifade edebiliyor ama yazarken Fransızca.

Abdi İpekçi'nin kızı Nükhet izet tercüme etmiş, o da babasından farklı bir şekilde koparılanlardan.

Çok çok iyi bir çeviri, su gibi akıyor, müthiş bir duruluk.

Doğan Kitap'tan Deniz Yüce Başarın basıyor, onun da babası vefat etmiş, beni Paris'e götürün

Banu Zeytinoğlu'nun da.

Bütün bu kadınlar baba kavramıyla hayat boyu uğraşmış kadınlar.

Babaları ölünce büyümüş kadınlar.

Elif Pütün hariç.

O da artık büyümek istiyor.

İyileşmek istiyor.

BABAYA DA HAK VERİYORSUNUZ

Elif'i biraz da Avrupalı buldum.

Bizler, kendi hayatımızı bu kadar gözler önüne serebilir miyiz, didik didik edebilir miyiz bilemiyorum.

Onu çok samimi buldum.

Pek çok insan saldıracaktır, "Nasıl böyle bir şey yapabiliyorsunuz? Babanın anısına ihanet ediyorsun"

CHEVROLET
 MAKE IT HAPPEN

CRUZE
 DİZEL
 163 BEYON

www.chevrolet.com.tr

itt:

788

am

rkıye

.com.tr

diyecektir. Bence yaptığı müthiş bir şey. O, bize kendi gerçeğini anlatıyor. 'Dava adamı' Yılmaz Güney'in kendisi için nasıl iyi bir baba olmadığını anlatıyor. Ama öyle bir anlatıyor ki, babaya da hak veriyorsun, bir hayata her şeyi sığdırmaya çalışmış, nitekim kızıyla ilişkisini fena halde iskalamış...

Teğet geçmişler.

Görüşebildikleri o kısa üç yıl boyunca hiç konuşamamışlar, iletişim kuramamışlar.

Bu da, şu an 45 yaşında bir kadının hayatına mal olmuş.

Aslında onların tekil bir baba-kız hikâyesi değil, düşünün kaç kız çocuğu babasıyla problemlili, hesaplaşmamış, ona kendisini ifade edememiş...

GÜVERCİNLER KADAR ÜRKEK

Paris.

İnan Kıracı'nın oteli...

Ve işte Elif'le tanışıyorum.

Bir tarafı güvenli, bir tarafı Yeni Cami önündeki güvercinler kadar ürkek.

Dolu, çok birikmiş, durmaksızın anlatıyor.

Kovadan dökülen sular gibi.

İki gün Paris'in değişik yerlerine gidip kitabını, hayatını, yaşadıklarını konuşuyoruz.

Bazen kızıyor babasına, bazen gözleri doluyor.

"Bir sürü çelişki yaşıyorum biliyorum" diyor.

Ve anlatıyor, anlatıyor...

İçindeki zehri, acıyı aktırmaya çalışıyor.

Yılmaz Güney'in istirdyesini en sevdiği lokantaya gidiyoruz. Elif, babasına tepsi tepsi istirdiye taşımış oradan.

Yılmaz Güney'in ölmeden önce yaşadığı eve gidiyoruz.

Mezarlığa gidiyoruz, sevenleri tarafından bırakılmış çiçekler, çiçekler...

Eşiyile de tanışıyorum Elif'in, son derece destek oluyor karısına. Pardon evli değiller ama 20 yıldır birlikteler ve iki çocukları var.

İkisini de çok sevdim.

Ama en çok Elif'in kitabını sevdim.

Bu kitabın macerasını heyecanlı takip edeceğim.

Bence daha çok konuşulacak.

Röportaj yarın da devam ediyor...

* Ne zaman, nerede doğdunuz?

- 3 Ağustos 1966, İstanbul.

* Annenizi ne kadar hatırlıyorsunuz?

- Çok az. Topu topu altı sene yaşadık birlikte.

* Annenizle babanız nasıl tanışıyor?

- Babam, yazdığı bir yazı yüzünden 18 ay hapis cezasına çarptırılıyor ve Konya'da zorunlu sürgüne yollanıyor. Orada tanışıyorlar. Annem, pavyonda şarkıcı...

* Aşık mı oluyorlar?

- Öyle olduğuna inanmak istiyorum. Sürgün bitince, annemi Adana'daki kız kardeşinin yanına bırakıyor. Sonra gelip alıyor, birlikte, beş parasız İstanbul'a gidiyorlar. Babam, asistan, oyuncu ve senarist olarak birbiri ardına çeşitli filmlerde çalışıyor. Başarıya giden merdivenleri tırmanıyor ve meşhur Yılmaz Güney oluyor.

* İlişkileri...

- Günden güne kötüye gidiyor. Annem hamile kalıyor ama bebeği düşürüyor. Bir erkek bebek. Derken yine hamile. O işte benim. Bütün umudu erkek olmam, o zaman babamı elinde tutabileceğini zannediyor. Ben kız doğunca yıkılıyor. Erkeğinin çoktan kendisinden koşturduğunu anlıyor. Artık babamın hayatında Nebahat Çehre var. Dört yaşına kadar annemle yaşıyorum. Sonra yatılı anaokuluna veriliyorum...

ANNEM PAVYONDA ÇALIŞIYORDU

* Niye?

- Gece çalışıyor. Pavyon devam. Demek ki, onun da tutkusu bu. Hayatını böyle kazanmak istiyor, başka bir iş yapmak istemiyor, tek sevdiği, bildiği iş bu. Sonra bir sene de bakıcı kadında kalıyorum...

* Kitapta adı Ayten diye geçen...

- Evet. Çok kötü anılarım var onunla. Sevecen biri değil. Yaşadığım yalnızlığı, çaresizliği, korkuyu hiç unutmuyorum. Ama demek ki şartlar öyle gerektirmiş, o kadına verilmişim.

* Sizi dövüyor, tuvalete kilitliyor, yanınızda birtakım adamlarla seviyor...

- Evet. Ama kızmıyorum. Zaten sorunun bu: Ben hiçbir zaman insanlara kızmayı bilemedim. O sırada altı yaşındayım. Yediyi dolduracağım sene, halama Adana'ya gidiyorum. Mavi bavuluma. Mavi Varan bavulum, benim hikâyemin değişmez unsuru. Üç sene gölgelerin arasında yaşıyorum, gölgelerle konuşuyorum. Hep bir şey bekliyorum ama ne beklediğimi bilmiyorum.

* Halanız, yanınızda kaldığınız insanlar arasında size en sevecen davrananı...

- Evet. Ben onun kıymetlisim. Orada, onun yanında, gerçekten çok özel bir ihtimam görüyorum. Kendi çocuklarına kızıyor ama bana kızmıyor.

* Abi'den emanetisiniz diye mi...

- Galiba. Adını koymuyorum. Ben daha o zaman babamın kim olduğunu da bilmiyorum...

SERT BAKIŞLI FOTOĞRAF

* Ne zaman Yılmaz Güney'in kızı olduğunuzu idrak ediyorsunuz...

- Çok sonra. O zamana kadar babam, evdeki 'sert bakışlı ve tüfekli büyük fotoğraf'. "Baban bu!" diyorlar. Fotoğrafa bakmaya bile korkuyorum. Olup biteni algılayamayan, şaşkın ve çoğu zaman

Feridun DÜZAĞAÇ

Yüksek yüksek tape'lere ev kurmasınlar

Latif DEMİRCİ

LATİF DEMİRCİ

Osman MÜFTÜOĞLU

Alkolden uzak durun!

Cengiz SEMERCİOĞLU

Can Bonomo kim mi?

Güzin Abla

O sanki üvey annem değil rüyalarımın kadını

Sahrap SOYSAL

Keşkeğin başka adı

Niobe

Oğlak burcunu tanıyalım

Onur BAŞTÜRK

Eurovision sürprizi Can Bonomo'ya dair

Melike Karakartal

Sihirbaz Can Bonomo

Gökhan KİMSESİZCAN

Tamamen boşandık!

Tuna KİREMİTÇİ

Kadının avatarı erkek

Doğan HIZLAN

Arkeoloji denince...

Kanat ATKAYA

Bu yazı bittikten sonra

Ayşe ARMAN

Berlin'de yedi ay boyunca güne göbek atarak başlıyordum

Figen BATUR

Yemeklerin sihirliliği değneği Trüf

Pako'nun Sayfası

Kedi prostatı

Banu TUNA

140 karakterle anlaşılan nesil ve şiddet

Mesude ERŞAN

Meme kanserli kadına anne olma şansını

Zeynep BİLGEHAN

Papirus out repap in

Refika Birgül

Çarkı lezzet dönüyor

İpek DURKAL

Fişekçi'nin işaret fişeği

Erdem KIRIM

İkisi de cesur

Sibel Arna

Yüzleşme

Prof.Dr. Mikdat KADIOĞLU

Havanız iyi olsun

Mesude ERŞAN

Veremden kimse muaf değil

üzgün bir çocuğum. Üzüntüme dayanabilmek için de sürekli yalnız kalmak istiyorum. Hep kıvrılıp uyuyacak bir köşe arıyorum. Kukumu elliyorum, sonra da elimi kokluyorum. Bir tek bu bana güven veriyor. Sonsuz bir sahihsizlik ve yalnızlık hissediyorum.

* **Hep odadan odaya, korkudan korkuya, acıdan acıya...**

- Evet hep geçişler. Çok uzun seneler böyle hissettim. Bir yere, bir aileye ait olamamak...

* **Size nasıl hitap ediyorlar?**

- "Elif" diyorlar. Ama nüfus cüzdanımda 'Güney' yazıyor, Güney ismini babam vermiş. Adana'da üç sene kalıyorum ama aslında anneme gitmek istiyorum. inanılmaz bir özlem.

* **Niye göndermiyorlar?**

- "Uygun olmayan bir hayat" deniyor. Annem Ankara'da çalışıyor. Tatillerde gidip geliyorum. Onunla uyumama izin veriyor. Burnumu, annemin koltukaltına dayıyorum, kokusunu içime çekiyorum. Zaman duruyor onunlayken. Sonunda dualarım kabul oluyor! Mavi bavulumla, anneme uzun süreli kalmaya gidiyorum. Yine şehirden şehire, evden eve, odadan odaya. Ama çok mutluym. Annemin yanında bir de üvey baba var, bana iyi davranıyor...

ANNE KOŞULSUZ SEVGİYİ BABA YASAYI SİMGELER

* **Fakat anneniz de sizi dövüyor, kiltliyor...**

- Öyle fakat umurumda değil çünkü annem o benim. Evet, dünyanın en sevecen annesi değil. Ama olsun. Anne, şu hayatta koşulsuz sevgi, koşulsuz seversin. Ama babanın sevgisini hak edersin. Baba yasadır. Yasayı imgeler. Ve sana der ki, "Ha bunu mu almak istiyorsun hak etmen lazım!" Onun için babayla hesaplaşmak çok daha zordur. Anneme yıllar sonra her şeyin hesabını sordum. Çok kavga ettim, çok bağırđım, çok tartıştım. Onu gözyaşlarına boğdum. Ama ne yazık ki babamla hesaplaşamadım. Çünkü onu topu topu üç sene görebildim, sonra da kaybettim.

* **Babanızı üç, annenizi altı sene görüyorsunuz. Aslında, ikisini de fazla tanıyacak fırsatınız olmamış...**

- Evet. Ankara'da yaşarken de annemi az gördüm. Okuldan eve, sonra sokaklar. Eve sadece yemek yemeye geliyordum. Annem de gece çalışıyor, gündüz uyuyordu. Sonra babam beni İstanbul'a çağırđı, "Artık genç kız oldun, babalğın var. Onlarla birlikte yaşamam uygunuz" dedi.

KEŞKE ERKEK OLABİLSEM

* **Ne hissettiniz?**

- Ne mi hissettim? Ayağımın altından toprak kaydı. Yıkıldım! Yine beni annemden koparıyorlar. "Hep kız çocuğuy olduğum için! Erkek olsam başıma bunlar gelmezdi. Keşke gökkuşağının altından geçip erkek olabilsen" diye düşündüm. Yine oradan oraya, evden eve, şehirden şehre gidecektim. Bir göçebe, bir sığıntı gibi.

* **Peki Fatoş Güney hayatınıza nasıl dahil oldu?**

- Ben onların hayatına dahil oldum. O benim için Lux sabun kokan cici anneydi. Gölge cicianne! Ve gölge kardeş! Her şey bana yabancıydı İstanbul'da. şak diye evlerine gelivermişim, mavi valizim ve iki örgümle. Evde, 'gölge baba'nın resimleri vardı. Kalabalğın ortasında omuzlarda taşınırkem, halkı selamlarken...

* **Baba Yılmaz Güney nerede o zaman?**

- Selimiye'de cezaevinde. Sadece cezaevinde görüyordum, kesik kesik zamanlar. Çıktığı yaz da, saçlarını kestti. Çok sevdiğim iki örgümü, hiçbir şey söylemeden, çit diye! Kahroldum. "Acaba saçlarımı erkek olmadığım için mi kestti? Yoksa o iki örgüyü fazla mı köylü buldu? Beni o halimle beğenmiyor muydu? Herhangi bir şeyimi beğendiği hiç olmuş muydu?" Bu soruların cevabını bilmiyorum, hiçbir zaman veremedim. Bildiğim, babam için her zaman hayal kırıklığı olduğum. Çok sonra, evdeki kitaplarından birinde, cezaevinden Fatoş'a yolladığı mektupları buldum. şaşırdım, "Demek ki mektup yazmaya izni vardı" dedim kendi kendime, "Neden hiç bana yazmadı?" Adımı aradım o mektuplarda. Bir kızı olduğuy hiç aklına gelmiş miydi? Bir iki mektupta şöyle bir cümleyle rastladım: "Kızıma selam söyle." Hepsi o kadar. Sadece üç kelime.

NE BULSAM YİYORDUM

* **Sonra sizin yeme bozukluğunuz baş gösteriyor...**

- Evet, annemden ayrılıp Fatoş'un evine geldiğimde başladı. Sadece tikiniyordum. Ne bulsam yiyordum. Babam bir keresinde yakaladı, "Bok bulsan yiyeceksin!" dedi, öyleydi gerçekten. Görünür şekilde şişmanlıyordum. Bir boşluk doldurma. Ve tabii babam beni hep "şişko kızım", "aptal kızım" diye sevdi; ona sevmek denirse... Okulda da hocalar azarlıyordu. Adıma ihanet ediyordum! Bu kadar başarılı bir adamın kızının başarılı olması şartmış! Yazıklar olsunmuş! Herkesin suratına, "Siz benim ne yaşadığımı biliyor musunuz?" diye haykırmak istiyordum. Onun gözünde bir hiçtim. Olmayan babanın olamayan kızığıydım!

ANNEMLE HESAPLAŞABİLDİM BABAMLA HAYIR

* **Bu arada babanız sizin sürekli Lenin, Marx okumanızı istiyor...**

- Evet. Oysa benim 'dava'yla filan alakam yok. "Sosyalizm nedir?" filan diye soruyor, cevap veremiyorum. Arada, beni beğenen bir çocuktan gelen mektupları yakalıyor. Mektupta, "Siyah lülem" diye seslenmiş bana. Özeleştiri yapmamı istiyor. Onun kızı olduğum için benimle ilgilendiğini söylüyor. "Doğrudur" diye düşünüyorum, "Ben, şişman aptal ve çirkinim. Benimle kim ilgilenir ki?" Çok zor yıllardı. "Hayatımı zehir eden isminden başka neyim var ki?" diye düşündüğüm yıllar. Sonra zaten Paris dönemi başlıyor...

* **Anneminiz mesleği sizin için hiç sorun oldu mu?**

- Elbette. Senelerce, "Pavyonlarda çalışmasaydı da evinde otursaydı. Ya da temizliğe gitseydi, o zaman ayrılmamam gerekmezdi" diye düşündüm. Ama büyüdükten sonra fikrim değişti: insanlar, tutkularını çocukları için ne kadar göz ardı etmeliler? Etmeliler mi?

* **Annemenize gösterdiğiniz toleransı babanıza göstermiyorsunuz. Onun anne olamayışını kabul ediyorsunuz, babanızın baba olamayışını edemiyorsunuz...**

- Annemi her haliyle kabul ettim çünkü hayattaydı. Onunla konuşabildim, hesaplaşabildim. "Niye beni terk ettin?" diye suratına haykırabildim. Belki de bugün babama karşı bu kadar sert olmamın nedeni, bunların hiçbirini babamla konuşamamış olmam. Belki babam hayatta olsaydı, böyle bir kitap yazmazdım. Çünkü onunla çatır çatır kavga ederdim. "Baba, sen davanın bedelini bize ödettin!" derdim. "Sanatının bedelini biz ödedik. Hayatımız kaydı. İsmim, ideallerim bize ağır geldi." Kardeşimi bilemem ama en azından kendim için şunu söyleyebilirim: Yılmaz Güney'in kızı olmak hayatımı mahvetti!

ELİF YOK GENİ VAR

*** Ya Paris macerası...**

- 15 yaşındayım. İki haftalığına Avrupa'ya gidiyorum. Yani ben öyle biliyorum. Meğer geri dönmeyecekmişim. Önce Fatoş ve kardeşim gitti, ben de arkalarından. Fransa'ya inince, babamın de orada olduğunu öğreniyorum. Şok! Şoklar ardı ardına geliyor. Hayatımız bir anda değişiyor. Siyasi mülticileriz artık. Kimseyi tanımıyoruz, tek kelime Fransızca bilmiyoruz. Elif Pütün yok artık, Geny Marquez var. Kolombiyalıyız. Kaçağız, firardayız...

*** Bu isimleri kim seçti?**

- Babam. Yazar Marquez'i sevdiği için galiba. O, Jose Martino Marquez. Fatoş, Helena Marquez; kardeşim de Remy Marquez. Kolombiyalıyız ama İspanyolca da bilmiyoruz. Bütün bunlar inanılmaz sarsıcıydı. En çok da annemi çokook uzun süre göremeyecek olmam. Oysa "15 gün sonra görüşürüz" demişim. Ancak 20 yıl sonra dönebildim Türkiye'ye...

*** O sürgün yılları sizde nasıl bir iz bıraktı?**

- Ağırdı. Her şeyden kopmuş, tamamen kendi dünyamıza kapanıyoruz. Babam sürekli çalışıyor, ölene kadar çalıştı. Arada Fatoş'la Cannes'a gittiler, filmi ödül aldı. Dünyanın en güzel şeyiydi bu, babayla çok gurur duyduk. Baba bir 'deha'ydı, bir 'dava adamı'ydı, her gittiği yerde saygı uyandırıyor. Bense onu hep mahcup eden kızı, koskoca bir hayal kırıklığı. Bari derslerim iyi olsun da gözünü gireyim diye çok çalışıyordum. Bu sefer de, "Aptal olmasan bu kadar çok çalışman gerekmezdi" diyordu. Hayat bu şekilde devam etti, mide kanseri olana kadar.

HER ŞEYİ ÜÇ YILA SIKIŞTIRDIK*** Babanızla tek birlikte olduğunuz dönem bu dönem...**

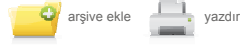
- Evet, bu üç yıl. Ve her şeyi sıkıştırmaya çalıştık. Hayatını, sanatını, karısını, oğlunu, davasını, yapmak istediklerini, hayallerini... Ona da yazık! Film mi yapacaktı, halkına vermek istediği mesajları mı verecekti, karısıyla geçiremediği zamanı mı geçirecekti, oğluyla mı ilgilenecekti, yoksa ergen kızıyla mı tanışacaktı? Bir de kanser girdi araya. Onun babam olmaya fırsatı olmadı, benim de ona layık bir kız olmaya. 47 yaşında gitti...

*** Sonra...**

- Sonrası fena. Uzun süren terapiler. Tam 30 kilo verdim. Senelerce saklandım. Türkiye'ye gelmeye cesaret edemedim. "Bu mu muş Yılmaz Güney'in kızı?" demesinler diye. Sonra okudum pedagoğ oldum, 20 yıl otizmlilerle çalıştım, onlar bana çok şey öğretti. Aile terapisinde uzmanlaştım. Sevdiğim bir eşim ve iki çocuğum var. 45 yaşında, artık kendimle barışmak istiyorum. Geçmişimle, ailemle, babamla. Ben bu kitabı, babamı yıkmak, onun efsanesine zarar vermek için yazmadım. Benim derdim, şimdiye kadar sürdürdüğüm 'ben olma' kavgamı artık sona erdirmek. İyileşmek istiyorum. İçimdeki küçük kızın acılarını dinsin istiyorum...

422 194 5 [Ayşe ARMAN yazılarını takip edin!](#)

[Tavsiye et](#) [Tweetle](#)

Gündem
Ekonomi
Kelebek
Spor
Planet
Piyasenet
Yazarlar

Sağlık
Teknoloji
Kültür - Sanat
Sinema
Astroloji
Tv Rehberi
Foto Galeri

En İyi On
Hürriyet Aile
Yazarkafe
Hava Durumu
E-Gazete
Okur Temsilcisi
Şans Oyunları

Canlı Maç Sonuçları
Stadyum
İddaa
Bilgi Yarışması
Anketler
Mind
Oyunlar
Yeniçarşım

Benim Sayfam
Bumerang
Hürlist
Sosyal İlanlar
Haber Alarmı
Ekran Koruyucu
Yenibirış
Hürriyet Emlak

Hürriyet Oto
Hürriyet Eğitim
Gazete Seri İlanlar
Hürriyet Kıyasla
Yakala.co
Tipeez
Hürriyet Avrupa
Tüm Haberler